A°. 1824. N°. 98.

LEYDSCHE COURANT.

MAANDAG DEN 16 AUGUSTUS.

WIJ WILLEM, *bij de gratie Gods, Koning der Nederlanden, Prins van Oranje-Nassau, Groot-Hertog van Luxemburg*; enz., enz., enz.

Op de voordragt van Onze Ministers van buitenlandsche Zaken, belast voor de Nationale Nijverheid en de Koloniën, en van Onzen Staatsraad, Administrateur der Directe Belastingen, In- en Uitgaande Regten en Accijnsen, dopens het te geven gevolg aan de, te Londen, bijeene gepoosde onderhandelingen tot het aangaan van een tusschen onze wederzijdsche belangen gegronden handelstraktaat, getroffene voorlopige overeenkomsten, in afwachting van de sluiting van gezegd traktaat:

Hebben besloten en besluiten:

Art. 1. Alle goederen, welke, na den 14den dezer loopende maand, uit het vereenigde Koningrijk van Groot-Brittannie zullen worden ingebragt met schepen, onder engelsche vlag, zullen voorloopig, ten aanzien van de inkomende regten, worden beschouwd en behandeld, even als of de invoer ware geschied met Nederlandsche schepen.

Deze voorlopige beschikking zal eerst dan als eene definitive bepaling worden beschouwd, wanneer het voorgenomen handels-traktaat zal zijn gesloten.

2. Deze gelijkstelling strekt zich niet uit tot soodanige goederen waarvan de invoer onder eigene vlag, bij de algemeene wet of bij het tarief van regten op in- en doorvoer, speciaal is bepaald.

Onze Ministers, en Onze Staatsraad, Administrateur voornoemd, zijn belast met de uitvoering van het tegenwoordig besluit, waarvan mede afschriften zullen worden gezonden aan Onzen Minister van Financien, alsmede aan de Algemeene Rekenkamer, en hetwelk in het Staatsblad zal worden geplaatst.

Gegeven te 's Gravenhage, den 11 Augustus des jaars 1824, der elfde Onzer regering.

(*getekend*.) WILLEM.

Van wege den Koning,

(*get*.) J. G. DE MEY VAN STREEFKERK.

Uitgegeven den *dertienden* Augustus 1824.

De Secretaris van Staat,

(*get*.) J. G. DE MEY VAN STREEFKERK.

KENNISGEVING.

BURGEMEESTER EN WETHOUDERS DER STAD LEYDEN, — gelet hebbende op het geven te *Haarlem*, *van het Regtbank naar Ben. Bestuur dezer Stad* gemeenteerd bij Zijner Majesteits besluit van den 4 Jan. 1824, N°. 108, — brengen bij dezen ter kennis van derzelver ingezetenen, dat, ten einde het kiezer-kollegie, bij art. 1999, van voornoemd Reglement, ter gerefe van *vier en twintig personen*, te formeren, op den 31 Augustus aanstaande, aan de stemgeregtigden, biljetten ter inwilling zullen worden rondgezonden, benevens eene naamlijst der personen, die de vereischten bezitten om tot kiezers te kunnen worden benoemd, welke stembiljetten, na behoorlijk te zijn ingevuld, eigenhandig getekend en gesloten, op den vierden dag na de rondzending, van wege die Kollegie, door de Stads bodens, aan de huizen zullen worden opgehaald in eene gesloten kist; terwijl den geen welke zijn biljet niet gereed zal hebben, gehouden wordt dienaal te hebben afgezien van de uitoefening van zijn stemregt.

Dat gemelde *naamlijst*, zoo wel als die der *stemgeregtigden*, van den 16 tot den 24 dezer maand, 's morgens van 10 tot 1 uur, ter visie van het publiek zal liggen in een der vertrekken van het Raadhuis, ten einde aangenen, ieder, welke vermeenen mogt ten onregte daarvan te zijn afgelaten, gelegenheid tot dolemantie te geven, en alzoo zijnen naam aan op dezelve, of op eene van beide zoude kunnen worden geplaatst, doch *welke lijsten* op den gemelden 24 Augustus *finaal* zullen worden gesloten.

En op dat niemand onwetend zoude zijn, zoo van hetgeen vereischt wordt om stemgeregtigd te zijn, als om tot kiezer benoemd te kunnen worden, wordt bij dezen herinnerd aan de navolgende artikelen van het meergenoemd Reglement:

» Art. 8.

» Voor stemgeregtigden worden gehouden zij, die ten minste gedurende het laatst verloopene jaar ingezetenen der Stad of van derzelver grondgebied geweest, en nog werkelijk op het oogenblik zelve ingezetenen daarvan zijnde, den ouderdom van 23 jaren hebben vervuld, jaarlijks in de verponding en verdere belastingen, buiten het patentregt, betalen hier beneden de *zeven en twintig guldens*, aan de wettelijke verpligtingen aangaande de nationale militie, naar inschrijving der grondwet, op hun gelegd, tot op het oogenblik toe, hebben voldaan, en niet vallen in de termen van uitsluiting, bij het volgende artikel bepaald.

» Art. 9.

» Van de uitoefening van het stemregt zijn uitgesloten, zij, die in dienst zijn, of pensioen genieten van eenige vreemde Mogendheid, buiten autorisatie des Konings; die zich in staat van geregtelijke interdictie bevinden, alsmede die, aan welke geregtelijk een raadsman is toegevoegd; die in staat van faillissement zijn; de cessie van hunne goederen gedaan hebben; die een crimineel konnis hebben ondergaan, door geene andere uitspraak of bestissing kracht-eloos gemaakt; die ten tijde van de stemopneming nog in staat van criminele beschuldiging zijn.

» Art. 10.

» In de beoordeeling der al of niet bevoegdheid tot uitoefening van het stemregt, naar gelang der betaald wordende jaarlijksche som in de bovengemelde belastingen, zal alleen in aanmerking worden genomen het *montant*, waarop men in die belastingen is aangeslagen, onverschillig, of de goederen in de Stad zelve, of elders binnen het Rijk gelegen zijn, en of de daarvoor te betalene belasting al, of niet, in eene andere gemeente wordt voldaan; zullende echter die genen, welke derzelver belastinge-betaling in eene andere gemeente ten deze zullen willen doen gelden, verpligt zijn, om daarvan voorsit aan het Stedelijk Bestuur kennis te geven, en des gevorderd, aan dat Bestuur de bewijzen van die betaling te vertoonen.

» Art. 5.

» De belasting wegens panden, in compagnieschap bezeten, opgebragt wordende, zal aan ieder eigenaar voor zijn aandeel worden toegerekend, mits de personen, welke daarmit hunne stemgeregtigheid of bevoegdheid tot de kiezerschap zouden willen ontleenen, werkelijk als mede-eigenaars van zoodanige panden op de registers der Ontvangers van de directe belastingen bekend staan.

» Art. 6.

» Wat aangaat het bedrag van belastingen wegens verhuurd wordende huizen, of andere eigendommen, waarvoor de eigenaars zijn aangeslagen, doch door de huurders aan hun restitutie geschiedt, zal dit bedrag onder den ophrengst der eigenaren blijven, als alleen daarvoor bij de Ontvangers bekend stonde.

» Art. 7.

» Zij, welke gehuwd zijn, het zij in gemeenschap van goederen, of daar buiten, met vrouwen, die de bepaalde somme tot de bovengemelde belastingen ophrengen, zullen, offchoon ter zake van hunnen eigen aanslag niet bevoegd, niet te min ter uitoefening van het stemregt worden toegelaten, wanneer zij de overige vereischten in zich vereenigen; zoo als ook de vader van een minderjarig kind, hetwelk de bepaalde somme in de belastingen ophreegt, wanneer hij uit eigen aanslag niet reeds tot het stemregt mogt bevoegd zijn, tot de uitoefening van hetzelve zal toegelaten worden, indien hij de overige vereischten bezit, hetgeen even zeer het geval zal zijn ten opzigte van een meerderjarigen zoon, of eenen der meerderjarige zoons van eene moeder-weduwe, welke zich in gelijk geval bevinden mogt.

» Art. 8.

» Zoodanige moeders-weduwen, welke verlangen zouden, dat die uitoefening geschiede, zullen verpligt zijn deugenen van derzelver zoons, door wien zij, bij voorkomende gelegenheden, de uitoefening tot weder opzeggens toe zouden begeeren verrigt te hebben, aan het Stedelijk Bestuur kenbaar te maken, om daarvan de nodige aanteekening te kunnen houden ten vervige; terwijl het voorschreven Bestuur de moeders-weduwen, voor zoo verre die aan hetzelve mogten bekend zijn, of door hetzelve daderstelijk worden in de termen te dezen te verkeeren, met de vaarschaande bepaling zal bekend maken.

» Art. 9.

» Het zal onverschillig zijn, of de opgegevene zoon gehuwd of ongehuwd is, en of hier, bij de moeder-weduwe inwoont, mits hij den ouderdom van 23 jaren vervuld hebbe, en alle verdere vereischten (dat omtrent de belastings-betaling alleen uitgezonderd) in de stemgeregtigden gevorderd wordende, bezitte, voor zoo verre hij namelijk niet reeds uit eigen hoofde het stemregt uitoefent, daar er door eenen persoon niet meer dan eene stem kan worden uitgebragt.

» Art. 10.

» De zes voorgaande artikelen zijn ook tot de bevoegdheid, om tot het kiezerschap te worden benoemd, toepasselijk, behoudens de verdere vereischten der kiezers, volgens de bepaling van art. 23 van dit Reglement.

» Art. 23.

» Niemand kan binnen de Stad kiezer zijn, ten zij hij den ouderdom van 25 jaren heeft vervuld, binnen het Rijk of deszelfs koloniën geboren is, of brieven van naturalisatie bekomen heeft, of wel bij wetduiding voor Nederlander gehouden wordt, binnen de Stad stemgeregtigd is, en voor een inboorling der Stad, of met eene burger dochter gehuwd zijnde, gedurende de laatste drie jaren, en voor een inboorling van het Rijk of genaturaliseerden, gedurende de laatste zes jaren, Stads ingezetene is geweest, (zonder dat echter afwezendheid ten gevolge van bedieningen, door of van wege den Koning opgedragen, in deze hinderlijk zal kunnen zijn) en voorts jaarlijks in de verponding en verdere beschrevene Rijksmiddelen, buiten het patentregt, op den voet der stemgeregtigden betaalt eene som van ten minste *honderd en vijf guldens*.

» Tot kiezers zullen daarenboven niet kunnen worden benoemd zij, die van eenig ambt, post of bedienie, door den Koning mogten zijn ontzet, of wel ontslagen, anders, dan met vermelding, dat zoodanig ontslag op hun verzoek, of honorabel is gegeven, zoo lang zij door den Koning van de onbevoegdheid om benoemd te worden, niet zullen zijn ontheven.

» Ook zal tot kiezer niet kunnen benoemd worden hij, die aan eenen reeds benoemden kiezer in den eersten of tweeden graad van bloedverwantschap, of zwagerschap bestaat. Twee personen zich zoodanig bestaande, te gelijker tijd wordende benoemd, zal het lot tusschen hun beslissen; terwijl voorts de bepalingen van art. 48, 49 en 50 ook in deze zullen toepasselijk zijn.

» Art. 48.

» Voor zijn elkanders verzwagerden zullen te dezen opzigte niet gehouden worden zij, wier huisvrouwen elkander in een der gemelde graden bestaan," enz.

» Art. 49.

» Opkomende verzwagering gedurende het zitting hebben, zal van het gevolg zijn, dat hij, die de verzwagering veroorzaakt, zal moeten ophouden verder te zitting te hebben.

» Art. 50.

» Indien de vrouw, door welke de verzwagering is ontstaan, overleden is, zal de zwagerschap gerekend worden op te houden."

Aldus gedaan en gepubliceerd, bij H. H. Burgemeester en Wethouders der Stad Leyden, op den 9 Augustus 1824.

J. G. DE MEY.

Ter ordonnantie van dezelve,

P. A. DU PUI.

---

besluit de Prins van Estherazy, Ambassadeur van Oostenrijk op het bureau van buitenlandsche Zaken eene zamenkomst met den Graaf van Stirum, Secretaris Cabinet gehad; dien dag had de Graaf van Lieven, Ambassadeur van Rusland, mede een gehoor bij dien Minister.

Men verzekert, dat der portugesche Ambassadeur onlangs in eene bijzondere conferentie, den Minister Canning heeft aangekondigd, dat de Koning van Portugal niet meer gelooft, dat de samenzijdheid van eenige britsche hulptroepen in zijn Koningrijk noodig is, waarbij alle moeilijkheden omtrent deze aangelegenheid voor als nog zijn uit den weg geruimd. Naar berichten, zal de britsche Zeemagt op de Tagus mede verminderd worden; immers meldt men, dat de *Ocean*, de *Windsor* (*Het vervolg op de vierde Blads.*)

LONDEN den 10 Augustus. Voorleden Zaturdag

SPANJE.

MADRID den 2 Augustus. Heden loopt in deze hoofdstad het gerucht dat het met bijna eener doortrapte krijgs-list gelukt is, om den generaal Don Juan Martin, anders gezegd *El Empecinado*, uit de gevangenis van Roda te verlossen, waarin hij eenige maanden heeft doorgebragt. Een wel uitgerust detachement troepen, dezer dagen in die kleine stad aangekomen, begaf zich bij de bevelhebber van dezelve naar de overheid en verkondigde aan gezamend bevel van het Gouvernement, gelijkende om den persoon van El Empecinado uit te leveren. Terwijl de bevelhebber en de overheid met elkander over die zaak beraadslagden, deden de troepen welke zich aan de deur van de gevangenis bevonden, eene groote hoeveelheid wijns aanbrengen, om zich, zoo als zij zeiden te verfrisschen. De gevangen-bewaarders werden uitgenoodigd met hen te drinken, waardoor het eindelijk de troepen gelukte den gevangene te vinden. Deze was in eene kooi opgesloten, waarin hij op maaltijden op de publieke plaatsen ten toon gesteld werd. Middeler wijl onderde de bevelhebber de gevangenis, en op eendoor hem gegeven teeken, werpen zich eenige zijner soldaten, op de wachters, andere verhinderen de General met zijne gevangenis, en allen op hetzelfde oogenblik te paard stijgende, door kruisweg de Stad, met El Empecinado aan hun hoofd, en verlieten dezelve zonder een droppel bloeds te storten en zonder dat men weet waarheen zij zich begeven hebben.

De rooverbenden vermeerderen dagelijks op eene ver-

MENGELINGEN.

Ds. GOSEWINUS GERARDUS AKERSLOOT.

Werd *Leyden*, onlangs, in diepen rouw, gedompeld, bij het onverwacht verlies van eenen van deszelfs grootemannen — niet minder moet de Hervormde Gemeente het verscheiden van haren Leeraar GOSEWINUS GERARDUS AKERSLOOT gevoelen. Schoon reeds, gedurende eenen geruimen tijd, zich, zwak, en buiten staat bevindende zijnen dienst te vervullen, was zijn dood voorzien. Niet met dien plotselijken schrik trof hij, maar mag echter niet nalaten de harten te bewegen. Helaas! ook hij had, naar onze inzigten, nog nuttig kunnen zijn. Waarom zouden wij minder zijn verlies gevoelen? Ook hij was een waardig Leeraar, ijverig in zijnen dienst: een getrouw Echtgenoot, een teeder Vader. Ook eene Weduwe met vijf Kinderen is zijn verlies allertreffendst. Ook hij stierf, nog niet bedekt met grijze haren, in den acht en veertig jarigen leeftijd.

AKERSLOOT mogt niet, door die schitterende talenten, hebben uitgeblonken, welke de menigte in bewondering zetten; hij was een opregt en getrouw Leeraar. Hij preekte met geene geleerdheid, schoon elk, die hem van nabij kende, hem gedenkt den lof van Geleerde kon weigeren. Zijne Leerredenen droegen den stempel van grondige beoefening, heldere inzigt, zuivere Godsdienst- en bijbelkennis, en werden, op de natuurlijkste en hem tevens eigen toon der hartelijkste overreding en vermaning uitgesproken. Hij behoorde geenszins tot die vermetelen, welke, geheel of weinig onvoorbereid, den leerstoel beklimmen, en wien het onverschillig is, of zij waarheid of onzin uitbulderen, zoo zij slechts den roem eener onkundige menigte wegdragen: hem was de eer zijnes Meesters liever, dan de eer der menschen. „Kerken vol menschen", zegt BORGER, „zijn geene akkers vol garven, en de prediker, die zich op talrijke scharen van Toehoorders verheft, is even klein en dwaas, als de Landman, die zich verheft op uitgebreide velden met stoppelen en misgewas." — Men hoorde AKERSLOOT altijd met stichting. Zijn gelaat en houding teekende zijne nederigheid en gelatenheid. Zoo lang hij slechts eenigzins vermogt, was hij getrouw in zijnen post en waardig der algemene achting. Bedaard en welberaden was hij onder de wederwaardigheden zijnes levens. Kalm en gelaten bleef hij in zijne smarten; vol vertrouwen op de ondersteuning des Hemels; en hij, die een oprecht belijder en Leeraar van het Evangelie was, stierf als een Christen. Het zeeland, dat zijn overgang uit deze tijdelijkheid zal bijhve een troostrijk gedenkte, geene bergeve heeft, bij de graven, bemoediging is in rouw en smarte doch ook zijne nagedachtenisse blijve, op aarde, in zegening

---

Overzigt van Algiers.

In het oogenblik dat Engeland eene expeditie tegen Algiers uitrust, en de oogen der Europeërs nieuwe gebeurtenissen aan de noord-kust van Afrika te gemoet zien, zal eene korte schets van dat land en deszelfs regering, voor den lezer niet zonder belang zijn. — Ten einde zich een juist denkbeeld te kunnen vormen van de tegenwoordige bewoners in Noord-Afrika, moet men noodwendig een oog vestigen op de geschiedkundige gebeurtenissen, welke op de vorming dezer bevolking en derzelver zedelijken toestand den wezenlijksten invloed gehad hebben. De vroegere bewoners van Noord-Afrika, welke in de geschiedenis bekend zijn, waren de nakomelingen der Phoniciërs, Getulers en der oude Lybische volken. De naam Barbarije, die eerst in latere tijden aan het lange de zee gelegen land gegeven werd, schijnt af te stammen van het woord Barbes of Berberi, hetgeen in de landeal een volk aanduidt dat aan eene zeekuste woont. Barbarije bevat het oude Mauritanie, Numidie, Lybie, het land der Mauliers, der Getulers en der Garamanten, die in zeer vroegere tijden zeer bloeijende Staten uitmaakten. De Romeinen, die deze landen veroverden en gedurende vele eeuwen bezaten, rekenden dezelve onder de vruchtbaarste en rijkste provincien van hun uitgestrekte gebied, hetwelk met snelle schreden dezelfs verval te gemoet ijlde, toen Koning Genserich, in het jaar 428 na Christus geboorte, met 80,000 Wandalen uit Spanje naar Afrika overstak, en de verwijfde Romeinen uit hunne bezittingen verdreef. Het land, dat voorheen zeer bebouwd en in den bloeijenden toestand was, werd in vuur en te zwaard verwoest. Niets ontging de woede der Wandalen; zij vernielden wijngaarden, hieuwen boomen om en maakten de huizen gelijk met den grond. Steden en tempels werden in asch gelegd, of in puinhopen veranderd. Prokopius verhaalt, dat eene eeuw daarna, toen Belisar Afrika weder aan de heerschappij der Byzantinische Keizers onderwierp, men drie dagreizen kon afleggen zonder een menschelijk wezen te ontmoeten. Van dat tijdstip der verwoesting rekent men het zoo hoog in beschaving gestegen was, dat het ten deele tot de grootste verfijningen der weelde en des gemakkelijken levens van Rome behoorde, om aan de bevallige stranden van Afrika een landgoed of eene landelijke woning te bezitten. Na eeuwen lange onderdrukkingen van den kant der Griekschen landvoogden, werd Afrika eene prooi der Saracenen, die van den Tigris tot aan de Atlantische zee hunne heerschappij uitstrekten en hunnen Godsdienst gewapenderhand verkondigden. Door het verdrijven der Moren of Mauren uit Spanje, die grootendeels naar Afrika weken, verkreeg Barbarije eenen nieuwen aanwas van bevolking. De haat, dien alle Mahomedanen tegen de Christenen voeden, was bij deze vlugtelingen, die zich, na eenen strijd van zes eeuwen, uit Spanjes gewesten verdreven en genoodzaakt zagen hunne haardsteden voor altijd te verlaten, tot den hoogsten top van verbittering en wraak, waar voor een Moor vatbaar is, gestegen. Deze gezindheid deelde zich spoedig aan hunne Afrikaansche geloofsgenooten mede, die tot op den huidigen dag eenen geest van vervolging tegen de Christenen behouden hebben, als in gelijke mate bij geene Mahomedaansche natie gevonden is. Met het begin der zestiende eeuw riep Koning Selim Eutemi van Algiers, door de Spanjaarden benaauwd, de berugte zeeroovers Haruck en Charedin te hulp. Deze vreeselijke vijanden der Christenen, onder den naam van Barbarossa's bekend, waren de schrik der zee van de Dardanellen tot aan de zuilen van Herkules. De eergierige Haruck verfoeide met goede reden. Te Algiers werd hij als bevrijder ontvangen en bediende zich van het in hem gestelde vertrouwen, om den vorst, die hem derwaarts geroepen had, leven en kroon te rouven. Na Haruck's dood volgde hem zijn broeder Charedin in de regering op. Door een Spaansche armee belegerd, zocht hij hulp bij den Keizer Solimon, die hem een korps Janitsaren toezond, en hem tot zijnen Pacha benoemde; Barbarossa's opvolgers werden in deze waardigheid bevestigd; vermits zich echter eenigen derzelven zeer gehaat maakten, zoo zonden de Turksche troepen afgevaardigden naar Konstantinopelen, en verkregen het regt om zich uit hun midden zelf eenen beheerscher, onder den naam van eenen Dey, te verkiezen. Het door hem beheerde land, dat ten noorden door de zee bespoeld wordt, gelijkt in grootte aan het koningrijk Napels en den Kerkelijken Staat. Het grenst ten westen aan het rijk Fez, waarvan het door de zand-woestijn Angad en den berg Trara gescheiden wordt, ten oosten aan den Tunisschen roofstaat, en ten zuiden aan de rivier Quad-Djedid, die het van de woestijn Sahara scheidt. Algiers, wordt in de eigene taal Dzaier-Beni-Mezran genoemd, door noord-oosten door eenen tak van het gebergte Atlas, in tweeën gedeeld, waarvan het noordelijke deel veel grooter is dan het zuidelijke. De bergketen, die een gedeelte des jaars met sneeuw bedekt is, beschut het land tegen de nadeelige uitwerking der brandende zuidenwinden, en houdt de dampen der Middellandsche zee op, die in regen nedervallen en den grond vruchtbaar maken. Talrijke hoogten, van welke vele bronnen en rivieren ontspringen, strekken zich van dezen bergrug uit tot aan het strand der zee. De dalen tusschen dezelve zijn met eene ongewone vruchtbaarheid begaafd, en leveren alle voortbrengselen der gematigde en verzengde luchtstreek. Algiers geniet een zeer aangenaam klimaat, hoewel de lucht, uit hoofde van het nabij zijnde gebergte, dikwerf eenigzins rauw en scherp is. De afwisseling der jaargetijden geheurt gewoonlijk zeer regelmatig; de overmatige hitte wordt door den noorden wind getemperd, voor welke het land open ligt en die bezuiden ongehinderd beurtelijk. Aan deze gunstige ligging kan men de hier heerschende gezonde luchtsgesteldheid toeschrijven. De pest heerst in Barbarije niet 't huis, maar wordt uit Konstantinopelen derwaarts gebragt; ook is dezelve sedert 24 jaren niet meer te Algiers verschenen, van welken stonden zij kon verbannen worden, ingeval men het voorbeeld van den tegenwoordigen Egyptischen Onder-Koning, die te Alexandrie en Kaire de gezondheid-wetten heeft ingevoerd, wilde opvolgen. De bevolking van Noord-Afrika bestaat grootendeels uit afkomelingen van de verdrevenen dezer landen, die zich meer of min met elkander en de inboorlingen vermengd hebben. De oorspronkelijke bewoners, wier bloed het zuiverst gebleven is, zijn de Berbers of Berebes. De bergbewoners onder hen, leven deels in hutten, deels ook in holen, op de wijze der oude Troglodyten; in de vlakten bouwen zij sich huizen van steen en hout. Zij vormen een dapper en stoutmoedig volk, dat lijdzaam en in zijne hoogte opmerkzaam is. Het dwingelandsche gezag van den Dey strekt zich geene vijf uren landwaarts uit, en de meest afgelegene bewoners erkennen slechts daar door zijne opperheerschappij, dat zij eene jaarlijksche schatting betalen en in geval van nood krijgsdienst verrigten. De onder het gebied van Algiers wonende Berbers, die ook den naam Kabiles voeren, zijn bekend wegens hunnen onrustigen aard, en zijn steeds tot oproer geneigd, uit welken hoofde

(*Het vervolg op de Kaart van deze Bladz.*)

---

ook de Turken, vol ingenaan en wantrouwen, den zinmer uit het oog laten, en vele van de voornaamsten des volks, alsmede de kinderen der Vorsten, als gijzelaars in de hoofdstad gevangen houden. De Berbers schoorsamen den vreemden beheerscher met geheimen wrok, en schijnen slechts eene gunstige gelegenheid af te wachten om in masse op te staan, en zich met de wapenen hunne vrijheid te verschaffen. Reeds menigmalen zijn zoodele stammen door de Turken aangetast geworden, doch deze laatsten met een opmerkelijk verlies uit de bergkloven, waarin zij zich gewaagd hadden, terug gedrongen. Enkele distrikten, waaronder de hoogste toppen van het gebergte Atlas begrepen zijn, worden, zoo men zegt, door een volk bewoond, dat zich wezenlijk van de Berbers onderscheidt. Aan de blanke gezigtskleur, de blonde haren en blauwe oogen dezer bergbewoners heeft men gemeend in hen afstammelingen der Wandalen te herkennen, die, na de uitgestrekte verpleging ontkomen, zich op deze eenzame plaatsen gered hebben. Doch deze onderstelling berust op geene zekere berigten, en verdient bevestiging. Een ander zeer wezenlijk gedenkte des lands, vormen de Bedouinen, die van de Arabieren afstammen en wier taal zij spreken. De meesten leiden een Nomaden leven, op de witte hunner voorouders. Slechts sommigen wonen in dorpen en bebouwen het land. Eben volk zijn de Kabiles, die met uitzondering van hunnen Godsdienst, zijn zij dat wat de Arabieren ten tijde van *Job* waren. Wanneer men de schilderingen leest, welke de bijbel ons van hen maken, zoo gelooft men de berigten van latere reizigers te vernemen. De stammen der Arabieren, die zich in de middelstad van Algiers ophouden, zijn aan het onbeperkte geweld van den Dey onderworpen; de meer verwijderde zeden, worden door hunne eigene vorsten, *Scheiks* genaamd, bestuurd. De bevolking der steden bestaat uit Moren, Turken, Negers en Christen-slaven, en joden, welke laatsten in Barbarije met de grootste verachting behandeld worden. Algiers gebiedt bovendien nog over drie millioen, de gemelde stoppen, hoogstgenomen 15,000 man, die buiten 's lands in Europisch-Turkije of Klein-Azie geworven worden, en uit de hefe van de bevolking der landen bestaan. Zij worden goed en gesoigneerd betaald, en gehoorzamen hunnen bevelhebber, die altijd uit hun midden verkozen

---

klear, de blonde haren en blauwe oogen dezer bergbewoners heeft men gemeend in hen afstammelingen der Wandalen te herkennen, die, na de uitgestrekte verpleging ontkomen, zich op deze eenzame plaatsen gered hebben. Doch deze onderstelling berust op geene zekere berigten, en verdient bevestiging. Een ander zeer wezenlijk gedenkte des lands, vormen de Bedouinen, die van de Arabieren afstammen en wier taal zij spreken. De meesten leiden een Nomaden leven, op de witte hunner voorouders. Slechts sommigen wonen in dorpen en bebouwen het land. Eben volk zijn de Kabiles, die met uitzondering van hunnen Godsdienst, zijn zij dat wat de Arabieren ten tijde van *Job* waren. Wanneer men de schilderingen leest, welke de bijbel ons van hen maken, zoo gelooft men de berigten van latere reizigers te vernemen. De stammen der Arabieren, die zich in de middelstad van Algiers ophouden, zijn aan het onbeperkte geweld van den Dey onderworpen; de meer verwijderde zeden, worden door hunne eigene vorsten, *Scheiks* genaamd, bestuurd. De bevolking der steden bestaat uit Moren, Turken, Negers en Christen-slaven, en joden, welke laatsten in Barbarije met de grootste verachting behandeld worden. Algiers gebiedt bovendien nog over drie millioen, de gemelde stoppen, hoogstgenomen 15,000 man, die buiten 's lands in Europisch-Turkije of Klein-Azie geworven worden. Zij worden goed en gesoigneerd betaald, en gehoorzamen hunnen bevelhebber, die altijd uit hun midden verkozen

---

Pacha, en geeft deszelfs stem in de verkiezing van eenen nieuwen beheerscher. Wordt de voorgestelde niet met eenparige stemmen aangenomen, zoo blijft hij daarvan uitgesloten, en op deze wijs gaat de keuze voort, tot dat alle stemmen ten voordeele van een eenigen over een gekomen zijn. De aldus verkozene moet Dej worden, of hij wil of niet. Men begrijpt ligtelijk dat in eene vergadering, waar eenparigheid van stemmen moet plaats hebben, alle wonde van kabaal en partijgeest moet opgewekt worden. Dikwijls vallen er hevige geschillen voor, en wanneer de kiezers niet door overreding vereenigd kunnen worden, zoo geschiedt zulks door de overmagt en geweld. De regeringsvorm van Algiers kan eene op despotismus gegronde militaire republiek genaemd worden. Deze bestaat uit den Dej, als opperhoofd van den Raat en des legers, en uit eene raadsvergadering der voornaamste officieren. De magt, waarmede deze vergadering, die den naam van Divan draagt, bekleed is, is echter zeer beperkt, vermits de Dej over alles beschikken kan. Geen vorst heeft een gevaarlijker post dan hij, want de minste reden tot misnoegen, die bij den Janitsaren geeft, heeft gewoonlijk zijne afzetting en vermoording ten gevolge. Menigmaal regeert zulk een despoot slechts eenige uren; en eer de zon onder gaat, hebben verscheiden zijnen opvolgers hunne loopbaan geëindigd. Een treffend bewijs van den spoedigen wisselaar dezer waardigheid, levert eene voor de poorten van Algiers liggende grafstede, waar in zeven lijkstenen, opgerigt zijn, welke de graven van even zoo vele Dej's bedekken, die op dezen dag verkozen en door de Janitsaren vermoord geworden zijn. De zaakse zorg van eenen Dej bestaat daarin, dat hij de Turksche troepen te vreden moet houden; op het voordeel en de wenschen van een onteerd volk, gelijk de Moren en Joden zijn, en waarvan de bevolking der steden grootendeels bestaat, wordt niet de minste acht geslagen, en zoo moet de oorlog eene onvermijdelijke kwaal in eenen staat weezen, waarvan de regering zich genoodzaakt ziet, om den vrede van ruwe en bloedgierige soldaten op te volgen. De gouvernements zijn verdeeld, onder naam opzigt der Dej's, door verscheiden staatsliedden afgedaan. De ministers van buitenlandsche zaken en der marine bekleedt den gewigtigsten post; op hem volgen de admiraal, de Kiaja of plaatsvervanger van den Vorst, de Aga of aanvoerder des legers, de Generaal der kavallerij en de Aga Baston, die stokslagen doet uitdeelen, welke in de Afrikaansche staten eene sterke drijfveer der staats machine zijn. Er is ook nog een opperhoofd der justitie, verscheidene policie-beambten, drogmans of tolken, een haven-kapitein, die alle uitvarende schepen, onderzoekt, ten einde zich te overtuigen, dat zij geene slaven mede voeren, een groot getal Kadi's of vredegerigters, enz. Al deze beambten genieten geene soldij, en putten zich, door ongeoorloofde winst, voor hunne moeite schadeloos te stellen; van daar dan ook dat de onderdrukkingen en afpersingen, waaraan men te Algiers is blootgesteld, geen einde nemen. De provincien worden door drie Beij's bestuurd, van welke twee in de steden Oran en Konstantia resideren; de derde betrekt eene legerplaats in de zuidelijke provincien. De gewone inkomsten des lands bestaan in de tienden, die van alle voortbrengselen geheven worden; voorts in de binnlingen, die op de Beduinen en Berbers gelegd worden; in het vermogen van de geen die zonder erfgenamen sterven, en in de tollen van in- en uitvaart en verbeurdverklaring van goederen. Alle voorjaren trekt een korps troepen uit Algiers naar de onderscheidene provincien, om de belasting te vorderen. Op dezen togt wordt meer geplunderd, dan voor den staat ingezameld. Nog eene andere rijke bron van inkomsten bestaat in zeeroverij en de schatting, welke vele Europesche Mogendheden, onder den naam van geschenken, aan dezen roofstaat betalen. Een deel van den aangebragten buit behoort aan den geen, die het kaperschip heeft uitgerust, een ander aan de regering. Zoodra de op zee buit gemaakte gevangenen in de haven van Algiers aankomen, worden zij aan wal gebragt, en, door eene menigte volks vergezeld, dat hen met beschimpingen overlaadt, naar het geregtshof der marine gebragt. In de gehoorzaal der Regters gevoerd, van welken een gordijn het afscheidt, wordt de zitting geopend, terwijl men het doek weghaalt, en de gevangenen staan tegen over het geregtshof, dat uit Ulema's (of wetgeleerden), den eersten Aga des Divans en de medeleden der Algerijnsche regering bestaat, die in barbaarsche pracht en schitterende achtbaarheid tegen over hen zitten. Men vordert de gevangenen hunne papieren af, en onderzoekt dezelve stiptelijk; als of de geweldadigste handeling nog den schijn van geregtigheid behoefde! De Europesche Consula zijn bij deze verhandelingen tegenwoordig, om de echtheid der pasen en overige papieren te doen blijken. De haven-Kapitein bekleedt den post van lands Advokaat of openbaren aanklager, en levert het bewijs, doordien hij de ruwe wetten der zeevaart aanvoert, en het onderscheid aantoont, dat tusschen de ingezetenen, de inboorlingen en werkelijke onderdanen bestaat, dat hij, volgens het Afrikaansche wetboek, het openbare regt volkomen verstaat. Christenen en Turken zien de uitspraak van het geregt met angst te gemoet. Wordt het schip voor een goeden prijs, en de manschap voor gevangenen en slaven verklaard, zoo roept het gemeen deze woorden in wilde vreugde uit, en de ongelukkige Christenen worden, zonder onderscheid van rang of ouderdom, in boeijen geslagen en in slaven-kleederen gestoken. Het schrikkelijk lot, dat hen in den toestand van slaaf wacht, gaat alle beschrijving te boven, en kan door geene woorden worden uitgedrukt; geen lastdier wordt niet wreeder dan zij behandeld. Reeds dikwerf hebben de Europesche Mogendheden traktaten met de Barbarijers aangegaan, waardoor zij de regten hunner onderdanen tegen de roofzucht dezer kapers beveiligd meenden, doch hunne hoop is nimmer vervuld geworden. Zelfs de herhaalde tuchtigingen, door de Stad Algiers geleden, welke een reeds herhaalde malen in de asch gelegd heeft, hebben den Dej nimmer kunnen bewegen om de gesloten traktaten te eerbiedigen. Dikwijls is hij genoodzaakt om in het verlangen zijner troepen te bewilligen en den vrede te breken; weigerde hij het, zoo zou zulks hem troon en leven kosten. — Met welke roofzuchtige denkwijzen deze barbaren bezield zijn, blijke uit het antwoord, dat een Dej aan die gezant eens Koenings gaf, die, in den naam zijns heers, dreigde de Stad Algiers te zullen doen bombarderen en in brand steken. De Dej vroeg hem, hoe veel de belegering wel kosten zoude? 600,000 pisters, gaf de gezant ten antwoord. Geef mij 900,000, hernam de Dej, en met eigene hand steek ik de Stad aan vier hoeken te brand. De vloot van Lord *Exmouth* was nog in het gezigt der haven, toen de Dej reeds van nieuwe krijgsverrigtingen tegen Zijne Majesteit sprak. Sedert dat tijdstip is er geen jaar verloopen, gedurende welk niet het getal der Christen-slaven is aangegroeid. Wanneer zal de vermetelheid der Afrikaansche zeeroovers het geduld der Christenen uitgeput hebben? In het Engelsche Parlement hebben honderd stemmen aangedrongen op het afschaffen van den Neger-handel, eenen maatregel, door welken West-Indie verarmen, Oost-Indie echter in gelijke evenredigheid winnen moet. Maar ten behoeve der Christen-slaven, die in Barbarije smachten, wordt geen besluit genomen; want de Engelsche handel, door dezelfs vloten beschermd, kan alleen dan winnen, wanneer de schepen van andere Mogendheden geene veiligheid op zee vinden.

Gewaagde en ongelukkige Overgang.

Het kan den Ouderen en Voogden niet genoeg gezegd worden, dat eene regtstandige, en alzoo strenge opvoeding van hunne kinderen of minderjarigen tot derzelver welvaart strekken, en dat eene al te verregaande, steeds toegevende hen nimmer kan gelukkig maken. Men behoeft daarom niet altijd, als een gevreesd dwingeland, op te treden, en zijne kinderen tot slaven van zijne willekeur te vernederen, hetwelk steeds het gevolg is van drijftig onverstand: maar men moet de neigingen tot goedhedwijngen, en, waar zij door de natuur zelve zenuwkkeld worden, wijzigen en door goede lessen, maar nog meer door een goed voorbeeld leiden. Tot de treurige ervaringen over mishandeling, welke een te vroeg genoegen tot gevolg en verkwisting voortbrengt, behoort de volgende geschiedenis:

„Een rijke Engelsche Bankier, had zijnen Zoon, als een opwaxende jongeling, naar Frankrijk en Italie gezonden, om zijne opvoeding te volmaken. De jongeling maakte, boven alles, groote vorderingen in het zingen, liet zich te *Parijs*, op de Concerten hooren, en zette zich in het hoofd, dat hij een eerste Zanger kon worden. Onverwacht vernam hij, dat zijn Vader, wegens onvoorziene tegenspoeden, zijne betalingen deed ophouden, en hij alzoo ook op geene aanzienlijke bijdragen meer moest rekenen. Doch zijn genoegen in verkwistingen werd, door deze vermindering zijner inkomsten, niet verminderd, en om zich het noodige geld te verschaffen, begon hij te spelen, en het behoeft nauwelijks gezegd te worden, in welken afgrond hij zich daar door ter neder storte. Zoo zat hij, eenige maanden geleden, in eene openbare kamer, verzonken in diepe gedachten over zijn lot, toen een rijke Engelschman zich nevens hem plaatste. Er ontstond spoedig een gesprek tusschen beide de landgenooten, en de Lord, welke blijkt geen moord fransch verstond, deed onzen jongeling, uitgeteerden M.... het voorstel, om hem tot tolk en leidsman te strekken. M.... nam het voorstel aan, en hij wist, door zijn aangenaam gezelschap, zeer spoedig het volkomen vertrouwen van den rijken Edelman te verwerven. Op eenen avond, wanneer de Lord zich naar eene Engelsche Vriendin, die hem genoodigd hadden, begaf, bespeurde hij, dat hij zijn boordlogie had vergeten, gaf dit zijnen jongen vriend te kennen, en daar hij, in het gezelschap, hetgeen uit Engelschen bestond, geen volk bebbende, zoo nam hij van hem afscheid tot den volgenden morgen. De jonge M.... keerde naar het Logement van zijnen Begunstiger terug, liet zich

(Het vervolg op de kant van dese Blads.)

Examina gehouwd worden, zijn hier altijd overvol: gelijk de *gissen*, ook *Egzamensten*, om door dit leven te wandelen. Een voldingend bewijs voor dit gevoelen is het volgende geruigschrift, het welk *Napoleon* ontving, toen hij de militaire school te Brienne verliet: — *Bonaparte* (Napoleon) geboren den 5 Februarij, 1768, vier voet, tien duim en 10 strepen groot, heeft zijn vierde jaar in de school volendigd: een zeer goed gestel, uitmuntende gezondheid: een oodergeschikt (?), regtvaardig en dankbaar karakter: heeft altijd door zijne vlijt in de wiskundige wetenschappen uitgemunt: is in de geschiedenis en de aardrijkskunde zeer ervaren: in alle lichaamsoefeningen zeer ten achteren: in het Latijn is hij slechts tot de vierde klasse gevorderd: Hij zal een uitmuntend Zeeman worden.

Spaarschoorsteenen, en 9 voor verbeterijngen tot den Scheepsbouw. — Ook in dat jaar werden er 95 Boeken geschreven, waar onder 20 Woordenboeken en Schoolboeken, 9 Godgeleerde en Zedekundige, 14 Natuurkundige en Mathematische, 8 Regtsgeleerde, 11 Statistische, 10 Geographische, 4 Geschiedkundige, 2 Staatkundige en 3 Dichterlijke Werken. Er kwamen, dagelijks 73 dagbladen, en meer dan 900 weekbladen.

ATTESTATIE WEGENS NAPOLEON.

De getuigenissen van goed gedrag, en zelfs die van scholen en universiteiten, schoon zij ook op fraike

---

tot het jaar 1823, bevat, onder anderen, de volgende Engelsche Statistische aanteekeningen.

Getal der Inwoners 2,654,000, waar onder 1,543,000 Slaven.

De Akkerbouw bezigt 3,175,000 menschen: de Handel 75,000, de Manufacturen 349,000.

Uit Europa kwamen, in den jare 1822, 1,811 Schepen zonder, en 1,032 om weer te vinden, onder welke laatsten er waren 620 Engelschen, 685 Franschen, 406 Duitschers, 400 Spanjaards en 118 Hollanders.

In het jaar 1820 werden er 194 Patenten voor uitvindingen uitgegeven, waar onder elf voor verbeterde rijtuigen, 32 voor verbetering der zeevaartschappen tot den Landbouw, 35 voor nieuwe soorten van Spaarovens en

---

Staatkundige Aanteekeningen.

De Nationale Almanak der Vereenigde Staten voor

Castle gaat afvaren, en dat *de Genon* door *de Superb*, die men uit de West-Indien verwacht, zal vervangen worden.

De officiele dépêches, voorleden week van Jamaica ontvangen, hebben in de bureaux van het Gouvernement eene buitengewone drukte veroorzaakt.

Dingsdag is de nieuwe vier- en-tachtiger *Asia*, welke te Bombay gebouwd is, te Portsmouth aangekomen, zijnde den 29 Maart van Bombay vertrokken; Commodore Grant was toen op het punt om met de *Lifey* onder zeil te gaan, ten einde gezamenlijk met de militaire magt, die te Madras bijeen gebragt is, bezit te gaan nemen van Rangoon en de andere zeehaven der Birmanen. Hij had drie kleine oorlogs-vaartuigen naar Madras vooruit gezonden. De expeditie, welke daar gereed gemaakt werd, moest uit drie europesche regimenten en vijf bataillons Sepoys bestaan, met eene geëvenredigde Artillerie. Het Opper-bestuur van Indië schijnt overtuigd, dat, uit hoofde der vijandelijke gezindheid der Birmanen, meer dan gewone en beslissende maatregelen nodig zijn. Sir Edward Paget, zegt men, was van zijne inspectie-reis in het Noorden van Indië terug geroepen, om het bevel op zich te nemen over de magt, die op de grenzen van Decca en Chittagong verzameld wordt; doch ongelukkiglijk zullen de Britsche troepen niet langer dan twee maanden haare operatien kunnen voortzetten, dewijl alsdan de regentijd en het opgezwollen jaargetijde invalt en het land der Birmanen, voornamelijk het binnenland, het ongezondste gedeelte van Indië is.

De 3 pCts. gereduc. zijn 94 en 4 vierde; ditto consol. 93 en 5 achtste; de Actien van de Bank 237 en 1 vierde; de Wissel op Amsterdam 12 en 4, en op Zigt 12 en 1; op Rotterdam 12 en 5.)

FRANKRYK.

PARYS den 12 Augustus. Gister namiddag ten vier uren is Zijne Maj. van St. Cloud op het Paleis der Tuilerien teruggekomen.

Heden heeft de Koning de Aartsbisschop van Parys in particulier gehoor ontvangen. Daarna hebben hunne Excellentien de Graaf de Villèle en de Graaf de Peyronnet, Groot-Zegelbewaarder met Z. Maj. gesproken. Gister namiddag was er een raad van Ministers bij den Graaf de Villèle.

Gister heeft Z. M. verscheide Ordonnantien uitgevaardigd: bij de eerste worden de Graaf de Missiessy, Vice Admiraal, Baron Rossilly en de ridder de Viella, contre-Admirals, de staatsraad Jurien, Intendant van de zeemagt en de heren Deshaussays de Richemont, staatsraad, lid van de Kamer der afgevaardigden, Commissaris Generaal van het Zeewezen, oud Administrateur en Inspecteur Generaal der Koloniën, benoemd tot leden van den Admiraliteitsraad; bij ordonnantie van den 4 dezer gecreëerd. De overige ordonnantien bekleeden onderscheidene benoemingen bij het departement van marine.

De Heer Francisco de Zea Bermudez, gevolmagtigd Minister van Zijne Cath. Maj. bij het Hof van Londen, is den 9 dezer in de haven van Calais aangekomen; hij begeeft zich naar Madrid.

Het *Journal des Débats* van heden, deelt, uit deszelfs particuliere Correspondentie, een brief mede van Smirna van den 7 July, waarin de noodlottige gebeurtenis van het eiland Ipsara, door een ooggetuigen wordt bevestigd.

Intusschen laat de *Constitutionnel* zich over die zaak dus uit:

„ De tijdingen uit Griekenland doen ieder die een menschelijk hart omdraagt, sidderen; zij doen elken Godsdienstvriend en alle degenen, welke de vrijheid niet als een ijdel woord of ijdele hoop beschouwd, tranen storten.

„ Verdedigers van de Ottomaansche wettigheid, wees te vreden! de Kapitan-Pacha heeft Ipsara vernield. Voorstanders van de onbepaalde magt, zegeviert de geheele bevolking van Candia is vernietigd. Vijanden van de onafhankelijkheid en van de vrijheid der volken, verheug U! ziet dáár zevenduizend Grieken zijn vermoord.

„ Men heeft zich beroemd belangelooze en ridderlijke oorlogen ondernomen te hebben: waren er millioenen menschen te redden? hadden millioenen Christenen het zwaard op de keel? vraag het aan den overwinnaar. Het volk, dat tot bevrijding is uitgetogen, is sedert hunne zegepraal in een volkomen burger-oorlog, en wapenen zich tegen hun zelve. En zal Griekenland niet om hulp roepen? was het een eervolle, menschelijke en christelijke oorlog? zijn de Grieken in gevaar? hoor: De Kapitan-Pacha looft aan de Turken 500 piasters uit voor elken Grief, welke men hem levend zal aanbrengen. De Turken beminnen den buit en het goud. Zij horen niet, zij willen niet horen. Zij beminnen veel meer het bloed dan het goud.

„ Men is trotsch op een schitterend en talrijk leger; de schepen liggen in de haven en wachten op het teken. Men behandeld met verachting eene oude Kolonie, welke de onafhankelijkheid heeft voorgeschreven, welke de vrijheid heeft gevormd, verdedigd door mannen, welke voor haar willen sterven, verdedigd door de zon, welke in drie jaren honderd duizend Franschen verkwist heeft. Men weerd haar af, en zij biedt de vriendschap aan, eene commercieele voorkeur, een douanepostum zelfs; zij bied geld aan om eene vrijwilling te koopen, waarvan zij genot heeft, om het strijdwijgen op te leggen aan het regt, wanneer de strijd voor hun is. Dit men Heeft het verkeerdelijk berekend, er is alhier niets meer voor de Fransche soldaten en matrozen te doen! Inderdaad zijn zeven duizend drie honderd hoofden van vrouwen, grijsaarden en kinderen van de wallen der schepen van den Kapitan-Pacha gesprokkerd.

„ Neemt de Fransche Soldaten zullen van verontwaardiging sidderen bij het verhaal dier afschuwelijke bloedbadingen; zij brandden van verlangen om de Christenen, de onschuldigen, te wreken. Getrouw aan de pligt, hebben zij zich met eene geduldige krijgsmoed aan de vijanden, ook als Gelooftenaren, onderworpen. Reeds hebben Franschen voor hunne wet gestreden en zijn voor dezelve gesneuveld: een klein-zoon van Henrik IV. bevindt zich bij de belegering van Candia, de zijn hoofd viel ook in de magt van den Pacha. De Franschen, wij zijn er trotsch op dit te kunnen zeggen, zullen overal heen snellen waar de zwakken hulp verlangen, en eene regtvaardige zaak te verdedigen is. Eenige brooze vaartuigen, door de vloten, verlaten en de overblijfsels van de talrijke bevolking van Ipsara met zich voerende, dwalen in den Archipel rond: Fransche Regters zullen hen weg aan boord nemen."

„ Er bestaat een heilig verbond: ten minste dien spreke van hetzelve. Wenschen wij ons onderling geluk in zulk een tijd te leven. De Koningen spanden zamen voor den vrede en het heil der volken: de wenschen der menschenvrienden zijn vervuld. De heilrijke Godsdienst van Jesus Christus, is de grondslag van dat verbond. De Christenen zullen beschermd worden. Eer en erkentelijkheid aan deze staatkunde, welke, voor de eerstemaal, als Gelo, de menschelijkheid eischt! ... Wij vernemen dat de meeste transportschepen van den Kapitan-Pacha, door Europesche kooplieden, met autorisatie van hunne Consuls zijn geleverd; en dat de Fransche Consul Minchky aan de zijnen verooroloofd had om dezelve te bevrachten met de vlag van Catharina's kleinzoon."

Volgens de *Bourse* zijn de 5 per Cents heden 101 frs 10 cent.

NEDERLANDEN.

's GRAVENHAGE, den 13 Augustus. De Raad van State zal, zoo men vernoemt, met de aanstaande week, zich reeds bezig houden met het onderzoeken van zoodanige ontwerpen van wetten, als in de volgende zitting van de Staten-Generaal aan Hun Ed. Mog. zullen worden voorgedragen, en welke werkzaamheid allerlijk zal worden afgebroken, gedurende den korten tijd van het eindigen der vergaderingen van welgemelden Raad alhier, en het weder aanvangen van denzelven te Brussel; hetwelk gewoonlijk omstreeks of ruim de helft der maand September plaats heeft.

AMSTERDAM den 14 Augustus. Per brief van Weenen, 4 Augustus, is het volgende Extract ontvangen van Odessa, ingezonden per brief dato 11/23 July ll.

KONSTANTINOPOLEN, 2/14 July.

Ns aankomst der tijding, welke de Kapitan-Pacha over het veroveren en vernielen van het eiland Ipsara had afgezonden, en welke tevens door den Pacha van Smirna, van Chio van Metelino bevestigd werd, ontvangt de Engelsche legatie alhier gisteren avond, per expresse van Smirna, in dato 7 July, de tijding, dat alle Turksche troepen, welke te Ipsara geland waren, vernietigd zijn geworden;

Dat 25 schepen van Hydra en Spezzia, op het oogenblik toen de ontscheping te Ipsara had plaats gevonden, zich in het midden der Turksche vloot hebben geworpen, en *Fortuna*, Kapt. Peckelhaff, van St. Ubes, den 9 dito op de hoogte van Douvres.

Het schip *Belle poule*, Kapt. Zoetlief, van Hamburg naar Port a Port, is den 5 Augustus te Ramsgate binnengeloopen, doch in de haven van den grond geraakt, en lek geworden, zoodat de lading beschadigd geloot word.

Arrivementen. Te Brest H. M. de Koe, van Dordt; te Dieppe *le jeune Elise*; te Liverpool B. J. de Boer en W. D. Kleinigs, van Rotterdam, D. J. Greeve, van Antwerpen; te Gravesend J. Page, Hitje en K. D. Mulder, alle van Ostende, H Koops, van Antwerpen, Te Ouwehand en J. Nash, van Rotterdam; te Hull M. Jelles, S. Gelle, J. Watson, alle van Rotterdam, W. Stickfort, van Amsterdam; te Grimsby A. de Jong, van Andrew North-Shields C. Pijbus; te Leith P. Gillespie, van Rotterdam, J. Emcke van Amsterdam, B. H. Plinker, A. H. Schouten, H. A. Wagenaar en H. W. Kiers, alle van Antwerpen, te Bonest J. C. Kuiper, van Antwerpen, een Nederlandsche Brik, toegade zeer roode vlag, zeer vreesselijke verwoesting onder deze hebben aangericht, zeer menigte kleine schepen genomen of in den grond geboord, drie fregatten veroverd en het schip van den Kapitan-Pacha zoodanig gehavend hebben, dat hetzelve, met verlies van boegspriet en andere schaden, zich heeft moeten verwijderen.

Op dit oogenblik heeft men alhier het strengste gebod om niets wegens Ipsara te spreken. Eene menigte geheime agenten der Politie zijn in beweging om wakend oog over alles te houden. Deze maatregel bevestigt de nederlaag der Turken en wij wachten met verlangen de andere opheldering daarover.

In den brief van Weenen meldt men, dat er een expresse van Konstantinopolen is aangekomen, doch van de zelfde gebragte tijding was nog niets uitgelekt.

Sedert onze laatste zijn in Texel binnen gekomen D. Douwhand, van Hull, en H. Corsten, van Dramen. Uitgezeild M. Douwes en H. A. Bol, naar Hull, en M. Hobbe, naar Dramen.

In het Vlie niets binnen gekomen.

Uitgezeild J. Power, naar London, K. P. Faber, naar Hull, C. L. de Boer, naar Nerva, P. Green, naar Stokholm, M. C. Parrow, C. Schröder, J. J. Heuvel en P. Stube, naar de Oostzee, J. H. Evers, naar Dokkum, P. P. Charles, naar Riel, J. H. Fyfe, naar Stettin, J. Pasches, naar Dronthem, A. Nielsen, naar Drammen, T. Olsen, naar Osterrijder, E. P. Vos, H. Siebhuis en P. A. Visser, naar Noorwegen, M. M. Pot, Jr., naar Embden, en O. J. Wolthuis, op avontuur.

In Terschelling binnen gekomen M. Geblien, van Kiel, A. E. Pot, van Osterrijder, en J. E. Oosen, van Grietsijl.

Een Nederlandsche Brik, toegade zeer roode vlag

niet, zij willen niet horen. Zij beminnen veel meer het bloed dan het goud.

„ Men is trotsch op een schitterend en talrijk leger; de schepen liggen in de haven en wachten op het teken. Men behandeld met verachting eene oude Kolonie, welke de onafhankelijkheid heeft voorgeschreven, welke de vrijheid heeft gevormd, verdedigd door mannen, welke voor haar willen sterven, verdedigd door de zon, welke in drie jaren honderd duizend Franschen verkwist heeft. Men weerd haar af, en zij biedt de vriendschap aan, eene commercieele voorkeur, een douanepostum zelfs; zij bied geld aan om eene vrijwilling te koopen, waarvan zij genot heeft, om het strijdwijgen op te leggen aan het regt, wanneer de strijd voor hun is. Dit men Heeft het verkeerdelijk berekend, er is alhier niets meer voor de Fransche soldaten en matrozen te doen! Inderdaad zijn zeven duizend drie honderd hoofden van vrouwen, grijsaarden en kinderen van de wallen der schepen van den Kapitan-Pacha gesprokkerd.

„ Neemt de Fransche Soldaten zullen van verontwaardiging sidderen bij het verhaal dier afschuwelijke bloedbadingen; zij branden van verlangen om de Christenen, de onschuldigen, te wreken. Getrouw aan de pligt, hebben zij zich met eene geduldige krijgsmoed aan de vijanden, ook als Gelooftenaren, onderworpen. Reeds hebben Franschen voor hunne wet gestreden en zijn voor dezelve gesneuveld: een klein-zoon van Henrik IV. bevindt zich bij de belegering van Candia, de zijn hoofd viel ook in de magt van den Pacha. De Franschen, wij zijn er trotsch op dit te kunnen zeggen, zullen overal heen snellen waar de zwakken hulp verlangen, en eene regtvaardige zaak te verdedigen is. Eenige brooze vaartuigen, door de vloten, verlaten en de overblijfsels van de talrijke bevolking van Ipsara met zich voerende, dwalen in den Archipel rond: Fransche Regters zullen hen weg aan boord nemen."

„ Er bestaat een heilig verbond: ten minste dien spreke van hetzelve. Wenschen wij ons onderling geluk in zulk een tijd te leven. De Koningen spanden zamen voor den vrede en het heil der volken: de wenschen der menschenvrienden zijn vervuld. De heilrijke Godsdienst van Jesus Christus, is de grondslag van dat verbond. De Christenen zullen beschermd worden. Eer en erkentelijkheid aan deze staatkunde, welke, voor de eerstemaal, als Gelo, de menschelijkheid eischt! ... Wij vernemen dat de meeste transportschepen van den Kapitan-Pacha, door Europesche kooplieden, met autorisatie van hunne Consuls zijn geleverd; en dat de Fransche Consul Minchky aan de zijnen verooroloofd had om dezelve te bevrachten met de vlag van Catharina's kleinzoon."

Volgens de *Bourse* zijn de 5 per Cents heden 101 frs 10 cent.

NEDERLANDEN.

's GRAVENHAGE, den 13 Augustus. De Raad van State zal, zoo men vernoemt, met de aanstaande week, zich reeds bezig houden met het onderzoeken van zoodanige ontwerpen van wetten, als in de volgende zitting van de Staten-Generaal aan Hun Ed. Mog. zullen worden voorgedragen, en welke werkzaamheid allerlijk zal worden afgebroken, gedurende den korten tijd van het eindigen der vergaderingen van welgemelden Raad alhier, en het weder aanvangen van denzelven te Brussel; hetwelk gewoonlijk omstreeks of ruim de helft der maand September plaats heeft.

AMSTERDAM den 14 Augustus. Per brief van Weenen, 4 Augustus, is het volgende Extract ontvangen van Odessa, ingezonden per brief dato 11/23 July ll.

KONSTANTINOPOLEN, 2/14 July.

Ns aankomst der tijding, welke de Kapitan-Pacha over het veroveren en vernielen van het eiland Ipsara had afgezonden, en welke tevens door den Pacha van Smirna, van Chio van Metelino bevestigd werd, ontvangt de Engelsche legatie alhier gisteren avond, per expresse van Smirna, in dato 7 July, de tijding, dat alle Turksche troepen, welke te Ipsara geland waren, vernietigd zijn geworden;

Dat 25 schepen van Hydra en Spezzia, op het oogenblik toen de ontscheping te Ipsara had plaats gevonden, zich in het midden der Turksche vloot hebben geworpen,

(*Het vervolg op de Kant van deze Blaên.*)

NB. De *Prijs-Courant* van den 14de hebben wij heden niet ontvangen.

*** EEN GEHEEL NIEUW ENGELSCH PERIODIEK SCHOOL-WERK.

Aan Heeren *Taalmeesters*, *Schoolhouders*, *Gouverneurs*, *Gouvernantes*, en allen die de ENGELSCHE TAAL doceren, wordt als eene geheel nieuwe en nuttige onderneming aangeboden THE AMUSING PLAGIARY, *or* British wit, *blended with Select gleanings of* History *and* Poetry, *principallij Collected for the use of the* ENGLISH TEACHER *and his pupils, in occasional numbers*, bij C. F. Schmidt (Engl. Smith). *Teacher of the English Language.* Inhoudende deze nummers, belangrijke verhalen en uittreksels der beste Engelsche Schrijveren, ingerigt om te vertalen of dicteeren, wijders geestige *anecdotes*, *bon mots*, *Conundrums*, komieke en luimige gezegden, kleine versjes enz.; wijders een geheel door den Schrijver nieuw opgegevene wijze om den leerling binnen korte tijd die taal zelve eigen te doen worden, bestaande in verwerde opstellen der Engelsche Orthographie, uitspraak, Taalkunde enz., door den Leerling zelfs te verbeteren. Ten proeve, heeft de Boekhandelaar C. C. VAN DER HOEK, te *Leiden*, en de Uitgever te *Amsterdam*, (Begijnhofsteeg, Kalverstraat) reeds twee nummers voorhanden, kostende die te samen 50 cents (10 stuivers.)

Te Leyden bij de Wed. ANTHONY DE KLOPPER EN ZOON, op de Breedestraat.